

TGM: Az uralkodó osztály leveszi az álarcot

2014 november 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Mindenki tudja már, mi történt Magyarországon. A pluralizmusra, az emberi jogokra, a civil társadalom autonómiájára, a gyöngébbek (szegények, tanulatlanok, n?k, betegek, öregek, gyerekek, kisebbségi etnikumok, alkalmazásban álló – {...})

{...} azaz kizsákmányolt – és munkanélküli vagy nyugdíjas – azaz kizsákmányolt – proletárok és proletárasszonyok) iránti morális tiszteletre, az egyenlőség kultúrájára nincs többé szükség.

A választásokon verseng? pártok jelent?sege elhalványult. A szoclib és naclib „demokraták” versengése – amellyel némelyek még mindig összecserélik a jelenlegi trágadombot – id?szer?tlenné vált az utóbbi évtizedben.

De hát nemcsak itt – ha a budapesti rezsim *flamboyant* fasiszáló-autoritárius excesszusaitól szemhunyasnyira eltekintünk – , így pl. a *hierzulande* irigylésre méltónak tekintett Németországban és Ausztriában hosszú évek óta kétharmados nagykoalíció van, a kerdem és szocdem pártok közötti különbség elt?n?ben, az ellenzék marginális (Németországban a regionális kishatalom, az egyébiránt tehetséges és rokonszenves, ám f?hatalomra esélytelen NDK-utódpárt, Ausztriában meg Dollfuß és Seyß-Inquart gazdasági ver?fényben barnuló utódai); a valódi „Nyugat” (Nagy-Britannia, Franciaország, Benelux) államaiban néhol a neolib-sovén-xenofób-etnicista, represszív konszenzus uralkodik, az igazi ellenzék pedig a fasisztoid szcéna, a kisemmizettek között meg a dzsihad, amely alternatívát – még rosszat se – kínál, csak radikalizálja (így: ami a t?kés *establishmenten* kívül van, az egyetlen alternatíva: fehér fasizmus kontra bevándorló dzsihad!) azt, aminek a legpontosabb meghatározása: *the same old shit*; a skandináv államokban még úgy-ahogy megvan a manipulatív szocdem államdoktrína, amelyet egyre jobban fenyegetnek az etnicisták és rasszisták.

Egyre több nyugati állam (Kanada, az Egyesült Királyság, Spanyolország, Belgium) bomladozik etnikai választóvonalak mentén, akárcsak korábban a Szovjetunió, Jugoszlávia, Csehszlovákia.

Az univerzalista *citoyen* politika, amelyet nálunkfelé még mindig makacsul „demokráciának” becéznek, dögvóson van, és senki se sír utána. Pesten mindenki „undorodik a politikától”, azaz helyesli az autoritárius rezsim viszolygását a pluralizmustól (az ellenzéki közvélemény épp úgy helyteleníti az ún. demokraták közötti „értékvitát”, a – tévesen – baloldalinak, s?t: balosnak [!] nevezett pártocskák különböz?ségét, mint Orbán *mindenféle* „értékvitát”; az ellenzéki közönségnek is csak a gy?zelem, azaz csak a hatalom számít; a lényegyet illet?en egyetért az állítólagos ellenféllel, és épp úgy püföli a magányos antirasszista tüntet?t, mint a Jobbik nev? neonáci sikergárda).

A polgári társadalom és a liberális kapitalizmus brit szül?földjén tántorgó-dülöngél? államtréfa épp kilépne az

európai emberi jogi egyezményből, s ha kell: emiatt akár az Európai Unióból is, mert ez nem engedi, hogy kelléppen rugdalhassa a bevándorlókat. (A sok százezer kivándorlót kibocsátó „magyar” [?] államképződmény-szerőség pedig máris zéró bevándorlást hirdetett meg, nehogy lemaradjon a „Ki a legreakciósabb?” valóságshow-kvíz eredményhirdetéséről; mintha bárki ide vágnék a temetői szomorúfűzek alá – hiszen egyre többen emigrálnak tőlünk a viszonylag jómódú, demokratikus, szabad Romániába!)

A Nyugat ifjú lázadói – összhangban a még mindig a '68 átkos öröksége miatt morgoló hun-szittyia reakcióval – elvetik az ó-de-borzasztó permisszív, drogos, fogyasztói, promiszkus, feminista-buzilobbista „álkultúrát”, és fölcsapnak a dzsihádisták Iszlám Állam önkéntes bakóinak és csiklókímetszőinek. A Kelet-Európából elmenekült, az itthoni bérek többszöröséért nyugati cselédsort vállalt „fiataljaink” ott – érdekes módon – éppen a bevándorlóellenes, tehát velük szemben ellenséges mozgalmakkal rokonszenveznek (ez mindig így volt, tessék megtekinteni az ukrán és a lengyel emigráció történetét az Egyesült Államokban, Kanadában és Ausztráliában), föltéve, hogy befogadják őket a „pakit”, az arabot (*towelheads*) és a „néger” ütlegelő focihuligánok szubkultúráiba. Efelől mégők is fehér niggerek maradnak.

Az uralkodó osztály – amelynek többé sehol se kell számolnia a megboldogult munkásmozgalmakkal – egyrészt megengedheti magának a fényűzést, hogy simán letagadja a saját létezését, másrészt pedig koncentrált támadásba lendülhet (lendül is, ne tessenek félni) a szociális juttatások, segélyek, ingyenes közszolgáltatások és általában a redisztribúció ellen (itt csak a latin-amerikai balpopulista féldiktatúrák jelentenek részleges kivételt egyelőre). Persze csak az *egalitárius redisztribúció* ellen, mert a középosztálymentő adójogszabályok és segélycsomagok mindenfelé (a legszemérmertlenebbül persze az ideológiailag megtagadott, de brutálisan alkalmazott neokonzervativizmus mintaállamában, „Magyarországon” [?], naná) pompásan szolgálják az uralkodó osztály szokásos kispolgári segédcsoportjainak összecementezését.

Eljutottunk odáig, hogy ún. demokraták olvasói levelekben és kommentekben tiltakoznak ellene, hogy írásaimban „a nép” kifejezést merem használni, mert pillanatnyilag a *demokratákat* – különösen Kelet-Európában – a *démosz* pusztító létének megemlékező rémülettel és hányingerrel tölti el. Hiszen a *démosz* nem más – ugye, demokraták –, mint a dologtalan, munkakerülő, potyales, irracionális *tömeg*, amelyet a reakcióssá és elnyomóvá züllött „fölvilágosodás” szellemében meg kell rendszabályozni, és amelynek mosolygós, derült, főnnszűbséges türelemmel el kell magyarázni, hogy szent kötelessége a nyomor, megalázottság, egyenlőtlenység, faji és nemi megkülönböztetés élénk helyeslése (a beletörődés már nem elég).

Krémer Balázs kimutatta, hogy mit ér ezt a mi kis rezsimumunkat „populistának” nevezni – a rezsimum, amelyben csak a legfőbb 10% (tíz százalék!) gyarapszik! Ez a populizmusnak az ellenkezője, de ez se zavar senkit.

Amúgy az egyenlőtlen világ szerte villámsebességgel növekszik, itt-ott XIX. századi méreteket ölt az ún. fejlett világban is (vö. Thomas Piketty nagy sikerű könyvével – baloldali bestseller!). A jóléti állam „leépítése” még mindig folytatódik, a tőke-munka kontinuumból kihullott százmilliók kirekesztése egyre brutálisabb. A pluralizmus (hogy a valódi kritikai kultúrától ne is beszéljünk) elnyomása nem mindenütt olyan goromba, mint Magyarországon (a médiaszabályozástól a reklámadóig és az internetadóig, a kezdeti Rákosi-rezsimumra emlékeztető politikai tisztogatásoktól, politikai indítékú masszív elbocsátásoktól a – helytelenül „államosításnak” nevezett – központosításig), ahol már eljutottunk odáig, hogy még a MüPa aligha veszedelmes megszorítását is cenzúrázzák; de azért világszerte látható, hogyan szorul a margón túlra minden, ami más, mint a piac és a nacionalizmus szűrésége.

A magyarországi ellenzéki erkölcsi és politikai színvonalát jól mutatja az a rosszul leplezett ujjongás, amellyel a legújabb amerikai rendszabályokat fogadta a ballib sajtó (a hat „kormányközeli” főkölömpös kitiltását).

Holott – ha a rendszerint jól értesült index.hu nem téved – a panaszos a Bunge nevű, igen rossz hírű multinacionális vállalat, amely éppenséggel adócsalásairól híres, meg arról, hogy milyen botrányosan korrumpálja a perifériaállamok hatóságait. (Vö. <http://www.theguardian.com/business/2011/jun/01/argentina-accuses-grain-traders-tax-evasion> -- és még ezer cikk, vö. Google.) Valószínű, hogy a magyarországi adóhivatal is korrump, Horváth András és Vancsura István leleplezése meggyőzőnek tetszenek, de hát itt bagoly mondja a verébnek. Evvel szemben a *Népszabadság* az Európai Parlamentnek az Orbán-rezsimum vádló ülését (ugyancsak rosszul leplezett) megvetéssel kezeli: hisz az csak duma, az csak „politika”, míg az Egyesült Államok kormányzata ugyebár *lesújtott*. *A fat lot of good it will do*. Az Egyesült Államok olyan demokratákat is támogatott már, mint Videla, Pinochet, Ceaușescu és Pol Pot, no meg a kitűnő és remek modorú afganisztáni tálibok. Az amerikai hivatalos és sajtóbírálatok indokoltak és jogosak az Orbán-kormányval szemben, de az elbűbölő hitele némileg kétes.

Nagyon kiábrándító volt látni, amint a „magyar” kormány által gyalázatos módon támadott Ökotárs vezet?je közös sajtóértekezletet tart az Egyesült Államok budapesti nagykövetségének ideiglenes ügyviv?jével. Nem a vidéki auroritárius államtorzó és az imperialista globális szuperhatalom között kell döntenünk (amely ez ügyben is: dinoszaurusz a porcelánboltban); egyiküket se kell választanunk, és persze az orosz autokráciát se, hanem mindkettejünkkel, mindhármukkal szemben a kelet-európai népeket, mindenekel?tt a miénket. (És mind az oroszokkal, mind az amerikaiakkal szemben fölülkerekedtek a xenofób közhelyek és etnikai sztereotípiák, kiegészítve a honunkban megszokott „orientalista” lenézést a balkáni, ázsiai, közel-keleti, muszlim népekkel szemben, amelyben a „ballib” sajtó is jeleskedik.)

Az amerikai intézkedések oroszellenes geostratégiai és energetikai célzata világos, de ebb?l nem következik – à la *Magyar Nemzet* – az el?nyös külsej? és varázslatos stílusú Putyin f?parancsnok föls?bbrend?sége (se). Az, hogy Orbánnak már nem akadnak más partnerei, mint a közmegevetésnek örvend? Berlusconi és B?sescu, az jellegzetes és megérdemelt, de az ország elszigeteltsége tragikus. Mindebb?l azonban nem következik, hogy bárhol lennének népbarát kormányzatok.

A nyugati libdem politika nyomorát szépen illusztrálja azoknak a nagy nulláknak a névsora – Merkel, Hollande, Cameron, Obama stb. – , akik jelenleg „a szabad világot” vezetni hivatottak. A hazai ballib közvélekedés fölöttébb szeretné, ha hazánkat is a nyugati represszív-manipulatív konszenzusba simuló unalmas (se hús, se hal, *mi-figue, mi-raisin*) senkik vezetnék, mint a b?ségesen megszolgált közismeretlenségben úszkáló osztrák szövetségi kancellár, Werner Faymann. (Tetszett már hallani róla? No ugye.) Végre kis nyugalomra lenne szükségünk – mondják a Klubrádió betelefonálói. Mintha a kezdeményezésekkel és a változtatásokkal volna baj, nem az irányukkal és természetükkel. Elnyomás helyett manipulációt! Cenzúra helyett kabarét! Nyílt antiszemizmus helyett burkoltat! Kilakoltatás helyett kilakoltatást! Kínai bérrabszolgák helyett minimálbéren foglalkoztatott magyarokat, minimálbéres magyarok helyett közmunkásokat, közmunkásoknak szociális temetést! Rap és slam helyett operettet!

A ballib *mainstream* annyira jobbra tolódott, hogy „antikapitalistának” véli a milliárdos fideszes oligarchákat kormányon belül és kívül. Azt hiszi, hogy bizonyos szolgáltatók átcsoportosítása az oligarchiával összefonódott t?kés államhoz: ez szocializmus. A magyarországi proletariátus régi osztályharcos lapja, a *Népszava* azt írja, hogy Görögországban a legrosszabb forgatókönyv a Sziriza (baloldali szociáldemokrata párt) hatalomra kerülése lenne, amit?l a jó Isten ?rizzen meg mindannyiunkat, hiszen ett?l csökkenhetne az észt, a portugál és az andorrai részvények értéke.

Miután egész Európában megsz?n?ben van (Magyarországon pedig már megsz?nt) a politika – tehát a közügyek nyilvános és csoportos vitatása, újjáfogalmazása, értelmezése és a vitelükbe való népi beavatkozás, az állam korlátozása a népakarat által, s annak a nyilvános, tartalmilag korlátlan és folytonos megbeszélése, hogy mi a helyes – , a széls?jobboldali, radikális jobboldali és jobbközép politikai osztály (más nincs) azon sopánkodik, hogy mindent „beborít” és eltorzít „a politika”, pedig az volna a jó, ha mindenki végezné a maga dolgát, a teend?ket pedig meghatározná a „szakmaiság” (azaz az adott területen domináns techno/bürokrácia osztatlan hatalma, megföllebbezhetetlen diktátuma és ízlése).

Vonzó küllem? fiatal értelmiségiek arról nyilatkoznak trendi-puhán, hogy „a politika” nem érdekli ?ket, mocskos dolog, amit így kell magyarra lefordítani: „félek kritizálni a t?kés államot és zsarnoki vezet?it, én jól megvagyok, kösz, mindenki más fulladjon meg, ha meg jön a baj, a legtöbb haverom már »kint van« Londonban meg Berlinben, csá, helóka”, stúdión kívül, mikrofontól távol persze belátják, hogy a 180 (más adatok szerint 260) ezer éhez? magyar gyerek, hát, nagyon gáz, meg a f?tetlen, vizes, dohos nyomortanyákon „lakó” szerencsétlen milliók látványa, hát, nyomasztó, és hát ebbe a lepukkant oktatási rendszerbe nem szülünk gyereket, de bocsi, nem érünk rá, annyi men? kulturális program van a lüktet?, izgi Budapesten. (Plusz gasztroblog.)

És a ballib (értsd: mélyreakciós neokon) m?sorvezet? eltöprengve, bölcsen bólogatva hozzáf?zi: az ennek az országnak a baja, hogy mindenki *állambácsitól* lesi a sültgalambot. (Magyarul: még kevesebb ingyenes közszolgáltatást, még kevesebb ingyenes óvodát, iskolát, rendel?t, kórházat, még kisebb létszámú egyetemeket, még sz?kebb el?rejutási pályákat, még kevesebb szociális-kulturális-területi integrációt, redistribúció helyett még több protekciót, nepotizmust; legyenek még zártabbak az elitnek csúfolt érdekcsoportok és klikkek.) Az osztálylogika háborítatlanul m?ködik: a hiperlojális, olykor denuncians valasz.hu meg a konzervatív mandiner.hu vadul támadja a jobboldali állampártot a középosztályt (kispolgárságot + értelmiséget) hátrányosan érint? internetadó miatt, az állampárti közlöny, a *Magyar Nemzet* a kormány ellen fordul, ha kedvenc oligarcháinak érdeke sérül. (A pest-budai elitgimnáziumok zárt belvilágából származó, nekem fölöttébb rokonszenves fiatal „új

új” baloldal – hála Istennek – már gyürk?zik az osztályárulásra, s készül elhagyni a fõns?bbséges karitatív, pártfogó attit?dõt, de ha nem találja meg a mélyszegénységben él? szubproletár védeceken túl a plebejus szövetségeseiket, akkor minden jó szándék mellett se lesz képes elhagyni a liberális kereteket. Az értelmiségi osztálypolitika csak pár mikronnyival jobb a többi középosztályi – polgári és hivatalnoki – osztálypolitikáknál.)

A szegénység etnicizálása – ez egész Európában az egalitárius szociálpolitika kurrens alternatívája – fölmentést ad mindenfajta szolidaritás alól, és még a liberálisok is belátják, hogy „az emberi jogok” sajna, sajna, „nem jó szöveg”. Lejárt. Nem kattannak rá az emberek, hiába. A korrupció gyökere pedig, mit tegyünk, az emberi természet.

Politikai pártállástól – majdnem – függetlenül alakul a konszenzus, amelynek a konzervatív karaktere félreismerhetetlen. Mivel az egyenl?tlenség, hierarchia, elnyomás, depriváció „spontánul” alakul, a spontaneitásba való beleszólás: zsarnokság. (Antidemokratikus, etatista, kommunista, fasiszta, populista – mikor melyik.) Hogy ez a beavatkozás súlyosbítja-e vagy enyhíti a társadalmi igazságtalanságot, nem érdekes.

A f? politikai táborok egész Európában *természetesnek* tekintik a hierarchiát (azaz a gazdasági, szociális, politikai és kulturális egyenl?tlenséget, kirekesztést és elnyomást); a hierarchia megkérd?jelezése – amelyet mindig a szabadságtörekvésekkel tekintettek egylényeg?nek – egyszer?en *totalitárius*. A komprádor-félgyarmati „elitek” a Nyugatot (akár a saját kárukra is) fõls?bbrend?nek tekintik, hiszen „nem lehet véletlen, hogy itt nálunk a periférián mindig rosszabb volt”. Mintha a rasszizmust nem a brit és francia gyarmatosítók találták volna ki, mintha a fasiszmusok nem t?lünk nyugatra fekv? országokban (Ausztriában, Németországban, Olaszországban, Spanyolországban, Portugáliában) szökkentek volna szárba, mintha az Egyesült Államok történetében nem játszott volna szerepet a faji szegregáció (a huszadik század utolsó harmadáig; és informálisan tovább). (Ami persze nem azt jelenti, hogy a kelet-európai „fõls?bbségi államok”, *Obrigkeitsstaaten*, nem érték volna meg a pénzüket. De ebben történetesen nincs vitám a jobbra hanyatló liberálisokkal.)

Az egyenl?tlenség *természeti* jellegének elismerése mindig egyetlen kurta lépésre van a fasiszmustól (s mivel a fasiszmus modern, ezért nem meglep?, hogy a piaci spontaneitás biologizálásának korai szakaszából származik, azaz a modernizmus modern eltorzulása). Ebben a represszív konszenzusban – amelynek a legszelídebb formája: nincs mit tenni, várjuk meg a gazdasági föllendülést – még a *társadalmi* jelenségek önálló, vagyis *társadalmi* jellegének elismerése is (és itt nem a szociális konstruktivizmusra gondolok, érdemei ellenére se) nagy haladó vívmány. (Pedig a XVII-XVIII. században se volt már olyan óriási vasziszdasz.)

A ballib ellenzék (amely már annyira se szocdem, mint Bruno Kreisky és Helmut Schmidt volt hajdanán) nálunk és másutt Európában még ?rzi vékonyka relatív el?nyét mint afféle „kisebbik rossz”, de a konzervatív, egyben represszív konszenzus nyomása egyre er?sebb. A fokozódó kizsákmányolás és társadalmi-politikai elnyomás (valódi ellener? híján) egyre akadálytalanabbul, egyre simábban érvényesül. A vezet? politikai csoportok közötti ellentétek – a csörömpöl? harci zaj ellenére – egyre lényegtelenebbek, amit pontosan jelez a növekv? összhang az etnikai kérdésekben (Nyugat-Európában a bevándorlók, Kelet-Európában a romák vonatkozásában). Még a n?k egyenl?sítése is megtorpant.

Ennek láttán az uralkodó osztály egyre ?szintébb. A hierarchiát egyre er?sebben etnicizálja, biologizálja (a verseny, a siker, a „rátermetség”, az intelligencia, a „humánt?ke” hazug, ideologikus fetiszizálásával, „a gének” folytonos, behízelt?en engedékeny-ironikus emlegetésével), hangja „lefelé” egyre inkább (és megint) a megvetésé, egyre nyíltabban használja a nem is annyira titkos titkosszolgálatokat (mindenütt mindenkit lehallgatnak, magánlevelek röpködnek a sajtóban és a tárgyalótermekben), a konformizmus egyre er?sebb. Fõlt?n?, hogy egyre konzervatívabb a humor, amely minden humanista társadalmi reformot, az egyenl?ség és az autonómia minden, mégoly szelíd javaslatát is gyökértelen álmodozásként és elavult balfácánsággként röhögi ki. Az elnyomó konszenzus rettent?en mosolygós.

De az alternatíva kizárásának a fele sem tréfa.

Tamás Gáspár Miklós - dynamo.blog.hu

[A cikk eredetije itt olvasható](#)

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájkszámít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]>

Ajánló